

Mali Mladen se rodio 3. VII. 1975. u Zagrebu. Njegova majka, iako je prije odlučila djeteta se odreći, u našem Karitasu je ostala još mjesec dana. Poslije toga je pokušala kao kućna pomoćnica raditi u jednoj obitelji. Tu nije dugo izdržala.. Otišla je u nepoznatom pravcu. Nakon izvjesnog vremena javila nam se iz velike udaljenosti, iz jednog hotela na jugu našeg Jadranskog mora. Tamo se privremeno zaposlila, ali pred »nadležnima« u hotelu predstavila se kao djevojka slobodna od svake obaveze.

Naš Karitas njezino dijete njeguje i hrani preko godinu dana. Od Mladeneve mame ne dobivamo nikakve novčane pomoći. Nismo joj naime ni naglašavali pomoć za uzdržavanje djeteta, jer ona se od rođenja djeteta pa kroz sve vrijeme dalje izjašnjavala da će svoje dijete Mladena dati na posvojenje. Da ovo ne biste shvatili pogrešno, dragi prijatelji, napominjemo da Mladenova majka nije zla žena. Ona možda i voli svoje dijete. Ali usput je svjesna, da ga ne smije javno pred svijetom pokazati (a mi smo svi krivi što osuđujemo takve djevojke — majke), te da mu za život ne može pružiti ono što mu mogu pružiti novi roditelji — budući posvojitelji. Ipak budućnost malog Mladena i dalje ostaje nejasna, da ne kažemo beznadna, jer dijete se sporo i slabo razvija, pa se nitko ne odlučuje na sebe preuzeti ljubav i brigu za to malo biće čiji je napredak u tako sporom razvoju...

Dok se Mladen još nije rodio, otac njegove majke dolazi k nama sav u suzama. Nije mogao prežaliti svoje dobre žene te je ovako uzdahnuo: »Što ću sada jedan bez svoje žene Mare. Kamo li sreće da je s njom i ova moja kćerka umrla.« Možemo si pretpostaviti u kakvom se grču našao taj otac, otac bez žene s osmero djece, sada još pogođen tim bolnim problemom. Mišljenja smo, dragi prijatelji, da nitko od vas tom ocu ne bi zatvorio vrata svoje kuće i da njegovu kćerku nitko ne bi prezreo ni odbacio, već bi pokušao svaki na svoj način ublažiti muku u kojoj se našla ta djevojka i zajedno s njom njezin otac. Kod ovakvih slučajeva uvijek su nam na pameti Isusove riječi upućene farizejima: »Koji je od vas bez grijeha, neka prvi na nju baci kamen!« Mi smo se odlučili ne baciti kamenje, nego pružiti kruh, pružiti ruku u najtežim časovima života...

Vjerovali ili ne, mi se s takvim problemima susrećemo skoro svaki dan. Bit će nam drago, ako nas razumijete i ako nas barem teoretski u tom nastojanju podržavate. U tom nastojanju još više će nam koristiti vaša pomoć koju očekujemo i na koju računamo. Nadamo se da ćete se složiti s nama, da radimo dobar posao.

Za sve što činite srdačno vam zahvaljujemo i iskreno vas pozdravljamo!

Jelena Brajša

DR. JULIUS KARDINAL DÖPFNER — IN MEMORIAM

Julije kardinal Döpfner, nadbiskup Münchena i Freisinga, predsjednik Biskupske konferencije Njemačke, član više Papinskih kongregacija i komisija, umro je neočekivano, od srčanog udara, 24. srpnja 1976., u 62. godini života. Vijest o njegovoj smrti duboko je potresla ne samo vjernike Münchena i SR Njemačke, već i mnoge druge.

Sv. Otac papa Pavao VI., predsjednik SR Njemačke Walter Scheel, savezni kancelar Schmidt, ministar predsjednik Bavarske Alfons Goppel i mnogobrojne druge vodeće ličnosti crkvenih i civilnih institucija izrazile su svoju duboku sućut cijeneći pokojnog kardinala kao jednu od najznačajnijih ličnosti Katoličke Crkve.

Papa u svom brzojavu ističe da je kardinal Döpfner uživao kod mnogih osobito poštovanje i izvan granica Njemačke, a predsjednik Scheel reče da je on jedna od velikih figura u njemačkom katolicizmu (...) vjerni sluga svoje

Crkve. Savezni kancelar Schmidt veli: »Smrt kardinala duboko me pogodila, ... jer je bio jedan od najistaknutijih predstavnika Katoličke Crkve u Njemačkoj i svijetu.«

Njemačka televizija, radio i tisak za nekoliko dana mnogo su posvećivali životu i radu velikog kardinala.

Kardinal Döpfner rođen je 26. 8. 1913. kao dijete seljačke bavarske obitelji u Hausenu, kod Bad Kissingena. Poslije završene gimnazije u sjemeništu u Würzburgu i teologije u Rimu — Germanicum-u — zaređen je za svećenika i promoviran za doktora teologije 1939. Budući da njegov talenat nije ostao zakopan, niti sposobnosti u tajnosti, ubrzo su slijedili usponi i časti. U 35. godini života imenovan je biskupom. Bilo je to 1948. god. Tada je bio najmlađi biskup u Crkvi. God. 1957. imenovan je nadbiskupom Berlina, a 1958., u 45. godini života, imenovan je kardinalom, tada također najmlađi u zboru kardinala. Nakon smrti kardinala Josipa Wendela, pokojnik je 1961. god. postavljen na čelo Münchenske nadbiskupije, koja broji preko 2 milijuna vjernika.

Cijeli svećenički i biskupski život i rad pok. kardinala može se izraziti riječima iz njegova biskupskog grba: Propovjedamo Krista rassetoga. On je bio sluga Božji i sluga riječi. Zaljubio se u Božju Riječ i htio je njezinu poruku prenijeti ljudima. Bio je muževan priznavalac svoje vjere i čovjek muževne pobožnosti, kako se izrazio Goppel.

Kardinal Döpfner je na Koncilu bio zapažen kao sposoban i razborit moderator. Nakon Koncila našao se između dvije vatre, između progresivnih i konzervativnih. Teško je bilo svima ugoditi: kuriji, biskupima, teolozima, laicima, partijama. Prijeporne stranke znao je zajedno održati. Neumoran je bio u borbi protiv svih teškoća. U radu neumoran, za pravdu i istinu nepokolebljiv, surađivao je s evangeličkim, protestanskim i ostalim kršćanima.

Kao predsjedniku Crkve u Njemačkoj posebno mu je bila na srcu Crkva iseljenika. Crkvi koja prihvaća iseljenike nije lako odgovoriti zahtjevima selilačkog dušobrižništva. Fenomen velikih suvremenih seoba postavljao je pred Crkvu konkretna i nova pitanja. Inozemni radnici — doseljenici doista su članovi mjesne Crkve i ona je bez sumnje odgovorna za sve koji prebivaju na njezinu području. Katolička Crkva u Njemačkoj, pod vodstvom kardinala Döpfnera, posvetila je posebnu brigu stranim radnicima. Biskupska sinoda, kojoj je Döpfner bio predsjednik, izdala je posebne zaključke-smjernice za iseljenike »Strani radnici problem Crkve i društva« u kojoj se kaže: »Pastoralnu brigu za strance u biskupijama SR Njemačke treba urediti što jedinstvenije. Mjesna Crkva mora im pružiti svaku pomoć, koja će im omogućiti da se suoče s teškoćama, koje se ovdje postavljaju njihovoj vjeri.« Zato Biskupska konferencija Njemačke ustanovljuje Potkomisiju za pitanja migracije, koja se posebno bavi pitanjima pastoralna stranaca. Toj je Potkomisiji pripojeno Katoličko tajništvo za inozemstvo — koje se danas nalazi u Bonnu — kao Središnji biskupski ured za dušobrižništvo stranaca.

Godine 1965., upravo kad je pokojni kardinal Döpfner postao predsjednik Biskupske konferencije, došao je u Njemačku prvi misionar za hrvatske radnike. Kako je rastao broj stranih radnika u Njemačkoj, tako je rasla i skrb mjesne Crkve za svećenike i socijalne radnike koji rade za naše vjernike. Ako pogledamo unatrag, Crkva je u Njemačkoj — na čelu s pokojnim kardinalom — kroz 11 godina učinila za hrvatske vjernike i ostale radnike veliko i zamašno djelo. Ona se pobrinula da za hrvatske vjernike danas radi 87 svećenika, 78 socijalnih radnika, 60 župnih suradnika i suradnica. Treba najviše zahvaliti blagopokojnom kardinalu, a onda i ostalim njemačkim biskupima, da je dušobrižništvo i socijalno-karitativna služba u SR Njemačkoj za Hrvate tako sistematski sređena kao u nijednoj drugoj zemlji na svijetu.

Kardinal Döpfner je zaista bio čovjek Božji, koji je živio u brizi za sve Crkve i za njih se istrošio.

B. Dukić